א א מיי׳ פ״ה מהל׳ איסורי

ביאה הלי״ח [והלי כא] ופי״א שם הל״ח סמג לאוין קיא טוש״ע יו״ד סיי קלג

ווסי׳ קפ״ו סעיף יגן וטוש״ע

אה"ע סי׳ סג סעי׳ א:

ב ב מיי פ״ה שם הלי״ע ב ב מיי פ״ה שם הני״ט ועי בפי״ל ובטוש״ע שם: ג ג מיי שם פ״ה ועי בהשגות ובמ״ת: ד ד מיי שם הלי״ח:

ה (מיי׳ שם הלכ״ד]: ו מיי׳ שם הל׳ כ

ה [מייי שם הנכיד]:
ר מיי שם הלי כג:
ז מיי שם הלייט:
ח טוש"ע אה"ע פי סג
סעי א:

ט [מיי פ״א מהלי שבת

בל"הו:

:[.5٦

מ כ מיי שם הלי יע: י ל מיי שם הל"כ:

תום' הרא"ש

שתחיה המכה. פרשתי

ער שתחיה המכה. פרטחי לעיל בפ"ק: מכלל דרישא לא שנא. ואין נראה לומר דראתה ועודה בבית אביה ארישא קאי דא"כ אמאי

. הפסיק בההיא דהגיע זמנה

הפסיק בההיא דהגיע זמנה לראות ואין לומר דאתרווייהו קאי דלא מיסתבר להשוותם בראתה כיון דבלא ראתה מקילינן טפי בלא הגיע: כל זמן

שהרוק מצוי בתוך הפה מחמת תשמיש. שלא פסקה לראות מחמת תשמיש הילכך כל ראיות דמחר

ודליליא דאחרי כן אפי׳ לא

שמשה תלינן בדם בתולים

אבל אם ראתה ביום שני הוי

אבל אם האמובים שני ההי דם נדה כדאמרינן בפ״ק עבר עליה לילה אחת בלא תשמיש וראתה טמאה ואם

אח"כ שימשה וראתה דם

מחמת תשמיש טהורה כל

יום של מחרת ולילה שאחר

ד׳ לילות מתוך י״ב חדש וכן לרב דאמר כל זמן שנוחרת

. כל הראייה של אותה הלילה

ויום של אחריו אף בלא נחירה טהורה וביום שלאחריו אם ראתה בלא

נחירה טמאה: מאי ד׳ לילות דקתני ד' עונות. י"ס דגר' בתר הכי וליתני ד' עונות אורח ארעא קמ"ל דדרכה דעונה בליליא. וליתני ד'

לילות עד מוצאי שבת למה

לי הא קמ"ל כו'. והוה מצי לי הא קמ ל כו. ההה מבי למיפרך נמי לרב די לילות למה [ולמשני נמי] דקמ״ל דרכה דעונה בליליא אלא משום דסליק ממילתיה לוי

פריך אליביה. וי״ס דגרסי לרב למה לי למיתני ד׳

לילות. אורח ארעא קמ״ל דאורחא דביאה בליליא. וללוי ליתני ד׳ עונות. ואע״ג

דכבר הקשה לרב הדר תו פריך ללוי דלתני ד' עונות

. אשמועינן בפי׳ דהפסידה! לאשמועינן בפי׳ דהפסידה לילות ומשני קמ״ל דבליליא כלומר תרתי קמ״ל דאותם ד׳ עונות דוקא בלילה. וגם דאורחא דעונה בליליא: הא

בשבונא כו שמואל. ליט דגרסי דשרי למיבעל בתחילה. ואע"ג דבפ"ק דכתובות מייתי דשמואל על

ביאה שניה היינו משום דהתם איירי למ״ד אסור

מר:

מסורת הש"ם

תינוכת. ד' דידות. ב"ה לא בעו ראופין כדאמר בגמרא מעשה ונאסר יום עשרים. הבא שהרי למודה בעשרים ולא עקרתו אלא ונתן לה רבי ד' לילות מתוך שנים עשר חדש וכן שני פעמים שהרי עקירה האחרונה של עשרים האחרונה שלא ראתה שאחר השלשים שניים לאו עקירה היא שהרי לא שינתה ליום מצוי בתוך הפה. שרואה מחמת חשמיש מלינן כל היום המחרת שלשים השלישיים ולא ראתה עד יום עשרים לחדש כווסתה: מפני שמוכת. זה שחזר לשוב יום משרים

בומנו הרחשון בח: בותבר' כל גפן יש בה יין. כל חשה יש לה בתולים ודמים: ושחין לה הרי זה דור קטוע. (ה) וכיון שחין להן דמים מרובים אין בניהן מרובין:

הדרן עלך האשה

תינוקת. נוסנין לה ארבע לילות. לשמש ואפי׳ רואה אמרינן דם בתולים הוא: עד שתחיה המכה. מפרש בגמרה: הגיע ומנה לרחות. ולה רחתה: עד מולחי שבת. והיה ניסת ברביעי: גבז' אפינו ראתה. בבית אביה אמרו ב״ה הואיל ולא הגיע זמנה לראות נותנין לה עד שתחיה המכה: מדפליג בסיפת. בהגיע זמנה קתני חילוק בין ראתה ללה רחתה: שנוחרת. לקמן מפרש: שברוה מצוי. שרוחה מחמת תשמיש: עד מולחי שבת תכן. ביום ובלילה: דשרי למבעל בשבת. אף ע"פ שלא בעל עדיין כי אם שתי בעילות ופתח דחוק: וחור ובעל. בתוך ארבע לילות: טמאה. דדם נדה הוא: בוגרם נוסנין לה לילה הראשון. ואפי׳ לב״ה דאמרי בהגיע זמנה לראות ארבעה הני מילי נערה דמשיגיעו ימי הנעורים הוי זמנה אבל בוגרת לילה הראשון ותו לא: מחוך שנים עשר חדש. שבעל לילה הראשון והלך בדרך מיד ושהה שלשה חדשים וחזר ובעל ומלא דם וכן

פעם שניה ושלישית ובא לפני רבי

ואמר דם בתולים הוא:

ונאסר יום עשרים מפני שאורח בזמנו בא: בותני נשים בבתוליהם כגפנים יש גפן שיינה אדום ויש גפן שיינה שחור ויש גפן שיינה מרובה ויש גפן שיינה מועם ר' יהודה אומר כל גפן יש בה יין ושאין בה יין ה"ז דורקמי: לבי תנא דור קטוע יתני רבי חייא כשם שהשאור יפה לעיסה כך דמים יפין לאשה תנא משום ר"מ כל אשה שדמיה מרובין

בניה מרובין: הדרן עלך האשה

תינוקת ישלא הגיע זמנה לראות וניסת ב"ש אומרים נותנין לה ארבע לילות וב"ה אומרים "עד שתחיה המכה הגיע זמנה לראות וניסת ב"ש אומרים נותנין לה לילה הראשון וב"ה אומרים יעד מוצאי שבת ארבע לילות ראתה ועודה בבית אביה ב"ש אומרים גנותנין לה בעילת סמצוה וב"ה אומרים כל הלילה כולה: גב" אמר רב נחמן בר יצחק ואפילו ראתה ממאי מדקא מפליג בסיפא בין ראתה בין בשלא ראתה מכלל דרישא לא שנא הכי ולא שנא הכי תניא נמי הכי ב"ה אומרים עד שתחיה המכה יבין ראתה בין לא ראתה: עד שתחיה המכה: עד כמה אמר רב יהודה אמר רב כל זמן שנוחרת כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי נחירה זו איני יודע מה היא אלא "כל זמן שהרוק מצוי בתוך הפה מחמת תשמיש נחירה דקאמר רב היכי דמי אמר רב שמואל בר רב יצחק לדידי מפרשא לי מיניה דרב

יעומדת ורואה יושבת ואינה רואה בידוע שלא חיתה המכה על גבי קרקע ורואה על גבי כרים וכסתות ואינה רואה בידוע שלא חיתה המכה על גבי כולם ורואה ע"ג כולם ואינה רְואה בידוע שחיתה המכה: הגיע זמנה וכו': איתמר שימשה בימים רב אמר לא הפסידה לילות ולוי אמר הפסידה לילות רב אמר ילא הפסידה לילות עד מוצאי שבת תנן ולוי אמר הפסידה לילות מאי ארבע לילות דקתני ארבעה עונות ולרב למה לי למיתנא ארבע לילות אורח ארעא קמ"ל דדרכה דביאה בלילות וללוי ליתני ארבע לילות עד מוצאי שבת למה לי הא קמ"ל "דשרי למבעל לכתחלה בשבת כדשמואל ∘דאמר שמואל פרצה דחוקה מותר ליכנם בה בשבת ואע"פ שמשיר צרורות איתמר בעל ולא מצא דם וחזר ובעל ומצא דם רבי חנינא אמר ממאה ורבי אםי אמר מהורה ר' חנינא אמר ממאה דאם איתא דהוה דם בתולים מעיקרא הוי אתי ורבי אםי אמר מהורה דילמא אתרמי ליה כדשמואל ידאמר שמואל יכולני לבעול כמה בעילות בלא דם ואידך ישאני שמואל דרב גובריה ∞אמר רב יבוגרת נותנין לה לילה הראשון וה"מ שלא ראתה אבל ראתה אין לה אלא בעילת מצוה ותו לא מיתיבי למעשה ונתן לה רבי ארבע לילות מתוך י"ב חדש ה"ד אילימא דיהיב לה כולהו בימי קטנות

שכיחא וכן בפרק י קמא דחגיגה (דף יד:) גבי בתולה שעיברה פירוש שהושיבוה על פי החבית ואין ריחה נודף ובזה נודע שהיא בתולה יותפיק דכשרה לכהן גדול דאיכא למימר באמבטי עיברה דשכיח טפי מדשמואל וקשה דבפרק קמא דכתובות (דף ו:) קאמר רוב בקיאין בהטיה ויש לומר דהטיה דכתובות אינה בעילה גמורה שתתעבר בה כבשאר ביאות:

נראה דד׳ לילות לב״ש אואפילו מפוזרות כמו לב״ה: בל זמן שהרוק

וכל הלילה שאחריו אפילו לא שמשה בהם בדם בתולים ואפי׳ אינה נוחרת אבל תו לא תלינן הואיל ולא שמשה כדאמר לעיל בספ"ק (דף יא:) עבר עליה לילה אחת בלא תשמיש טמאה ורב מחמיר טפי דדוקה כשנוחרת ביום שלחחר תשמיש חלינן בו ובלילה שלאחריו אבל בלא נחירה לא: על גבי כולם ורואה על גבי כולם

ואינה רואה בידוע שחיתה המבה. לספרים (כ) דגרסינן הכי על גבי ש כלים ורואה ליכא לפרושי בידוע דאיכא הוכחה דהא לא מוכח ולא מידי בואיל ורואה אלא ה"ם בידוע שיש לתלות שחיתה המכה וכן . לריך לומר בפ׳ דם הנדה לעיל (דף נו:) בידוע שלפני הכבום כלומר שיש לתלותו לפני הכבום: דב אמר לא הפסידה לילות עד מוצאי שבת תנן. וא"ת בפ"ק דכתובות (דף ו:) דפריך למאן דאסר לבעול בשבת מדקאמר הכא עד מולאי שבת וקאמר מאי לאו דאי לא בעיל מצי בעיל ומשני לא כשבעל ופריך אי כשבעל מאי למימרא ומשני הא קמ"ל כדשמואל דאמר פרנה דחוקה כו' והשתא מאי פריך מאי למימרא הא אשמעינן טובא דלא הפסידה לילות כדקאמר הכא וי"ל דהתם איכא לישנא דשמואל אוסר למבעל לכמחלה וכן לרב ואינטריך ליה לשנויי הכי לשמואל דאפילו אי (2) כלוי סבירא ליה דאפילו אי (2) דהפסידה לילות: דישרי למבעל לכתחלה כדשמואל כו'. אף על גנ דבפ"ק דכתובות (דף ו:) מייתי הך דשמואל אבעילה שניה מ"מ לפי האמת דשרי למבעל בתחלה נקט הכא דהוי רבותא טפי: רבי אםי אמר מהורה. ואף על גב דלית ליה הך סברא דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי מיהו ס"ל שפיר הא דרב גידל דלעיל ספ"ק (דף יא:) דאם פסקה מחמת תשמיש וראתה אפילו מחמת תשמיש טמאה דאם איתא דדם בתולין הוא מעיקרא כששמשה הוה אתי ולא הוה לה למפסק מחמת תשמיש כיון דבתחלה בעל ומנא דם אם איתא שנשאר עוד דם בתולין לא היה לה לפסוק כששמשה אבל הכא איירי דבעל ולא מלא דם ולהכי איכא למימר

:דבעל כדשמואל שאני שמואל דרב גובריה. משמע הכא דשמואל לא

א) ולעיל מו.ז. ב) ולעיל מ:ז ט) [פפיל טוג], ט) כתובות ו. לעיל יא:, ד) [ע' תוס' כתובות ד. ד"ה בעילת], ד) כתובות ו:, ו) חגיגה טו. ז) דלעיל כה:], ת) כתובות לו., ע) עיין רש״א, י) נ״ל שני, כ) ונ״ל

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה ושאין וכו' דכיון שאין: (3) תום' ד"ה על גבי וכו' לספרים דגרסי על גבי וכו' לספרים דגרםי זכי על גבי כולם ורואה: שמואל כלוי חדיכה ליה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תור"ה תינוקת וכו' לב"ש אפי' מפוזרות. נ"ב וכ"ה להדיא בתוספתא:

מוסף רש"י

דמים יפין לאשה. למהר לה הליון (בתובות י). הרון עלך האשה הרוך עלך האשה תינוקת שלא הגיע זמנה לראות. כמס' נדה (ה) למת השיניש ימי הנשונים למת השיניש ימי הנשונים למת הנשיניש ימי הנשונים למת הנשונים המשונים למת הנשונים למת הנשו כתובות ו.). נותנין לה ארבע לילות. שכל דמים ארבע לילות. שכל דמים שתראה בהן מחמת חשמיש מחזקינן להו בדם במולים (שם). עד שתחיה המכה. מכת בעילה, דכל זמן שתהא רואה דם מחמת תשמיש, דם בתולים הוא ודעיד יאון. כל זמן שאינה משמשת בלא דס לא חיתה המכה (בתובות שם). לילה הראשון, אפילו לבעילות הרבה (שם). ואע"פ שמשיר צרורות. והאי נמי דלמא מחבל פורתא ומספיקא בקי בהטיה (חגיגה מו.). דרב גובריה. הוא בקי ואין כולן קיאין (לעיל כה: עי״ש). בוגרת נותנין לה לילה הראשון. ובועל כמה בעילות ותלינן כל דמים של אותו הלילה בדם בתולים

לרטול רחחלה רשרת והרא אבשר הוהיה בשבות הבא המיד למימר דמותר לבעול בתחלה בשבת אלא אגב ריהטא דתלמודא דמייתי דשמואל התם נקטיה נמי הכא: וד" אטי (נמי) אמר טהורה. ואע"ג דלית ליה אם איתא דהוה דם מעיקרא הוה קט אליבא דהילכתא דשרי ובלאו הכי הוה מצ"ל מימר המאחה ממאה אפ" ראתה מחמת תשמיש ראם איתא דאישהייר מדם בתולים לא היתה פוסקת הואיל וכצה אבל הכא דלא התחילו לצאת איכא אתי מ"מ מצי סבר האי דאמר רב גידל בפ"ק דאם פסקה מחמת תשמיש וראתה טמאה אפ" ראתה מחמת תשמיש ראם אירה במ"ל במורה שראויה להתעבר בה דהכי מייתי לה למימר דילמא אתרמי ליה: שאני שמואל דרב גובריה. וכן בפ"ק דחגיגה אמרינן דשמואל לא שכיחי. ותימה דבפ"ק דכתובות אמרינן דרוב בקיאין בהטייה. וי"ל דשמואל איירי בבעילה גמורה שראויה להתעבר בה דהכי מייתי לה . בפ״ק דחגיגה. וכן הכא מיירי שבעל בעילה גמורה ואין הכל בקיאין לבעול בעילה גמורה בהטייה רק שמואל דרב גובריה: